

Házi démonokról

A régi házban recsegett a parketta, a gardróbnak erős szaga volt, és éjszakánként, ha jól figyelt az ember, egerek halk sugárzását érezte a szomszéd padlásról.

A hideg zajok a semmiből kapartak, nem tudták az alvók, jár-e ott valaki, vagy álmukban, mikor minden kapu nyitva áll a fejben, a sötét ijesztget, kacérkodik velük.

Hasonló volt a dolgozó a földszinten, a Petrőczy utcára néző kettévágott szoba kisebbik fele, ahol Nagymama meghalt, a nagyobbik otthonos lett, az a nappali.

A kisszobában galérián kellett aludni, és alvás előtt már félálomban mélyülő lyukat lehetett érezni a mellkas közepén, de egyes vendégek állítólag szellemeket is láttak.

Megfigyeltük, hogy aki a családból túl sok időt tölt el a szobában, sorsa rosszra fordul, nem tud szabadulni az éjjelente átfújó hűvös szellőkéstől.

Unokahúgom öregembert látott ébredéskor, keverék kutyánk pedig szűkölni kezdett, ha odaparancsoltam a talán nem is gonosz, de végtelen szobába.

Elhagytam a Petrőczy utcát, nem recseg hajópadló az álmaimba, de valahonnan sugároz, jelt ad a hűvös szag, éjszaka, ha jól figyelsz, hallhatod, egér kapar.

A fiúk otthon maradnak

Akkoriban már rég nem ministráltam, anyám-apám megnyugodott, mert szép lassan végeztem az egyetemet, s mivel érezték rajtam az alkohol szagát, elhitték, más, mint mi vagyunk, de talán gondolkodik.

Apám, a konok tanár úr önként vonult száműzetésbe, éjjel-nappal lusta öt gyereke szennyes edényeit mosta, lehajtott fejjel pénzt adott, hogyha költeni kellett, magának kimérve csokis nápolyit vett a piacon.

Akkor is ott állt a mosogató fölött, jól figyelve a spórolásra lötybölte a vizet rántottás kellékeimre, kedélyesnek tűnt, ahogy szóba hozta, hogy álljon meg a menet, a tékozló bátyja sem volt akárki.

Ahogy mondta, és ahogy nekem mondta, fölényes mosollyal ellenkeztem, mert a tékozló, az egy szent, megjárta a poklot, és Apa figyelj, az Úr az ilyeneket várja, szabályokat betartani korlátolt és túl egyszerű dolog.

Az Úr a rendhagyót várja, hogy meghaladjuk önmagunkat és elsősorban őt, bennünk tökéletesedik a világ és hasonlók, erre apám azt mondta, hogy persze mindezt érti, de aki tiszteletből el sem indul, az is valami.

Milyen kedves ember az apám, milyen bájos, esetlen ez a rendszeretés, emlékszem a szám ízére, a tőle örökölt fájdalomra a derékban, mikor kifordultam a nappaliba, az előszobába, el, hódítani bármit.

Csak legyintek, kedves ministrálás, holtfáradt parancsok, én Rimbaud volnék, Apa. Öreg hitét gúnyolom, és árulom ma is, tangóharmonikás a Moszkva téren „eladó” felirattal a hangszerét.